

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עמ"נ 13-04-19942 נצר נ' מ. א. דרום השרון

בפני כב' השופטת ורדה מרוז

המעוררים

שלמה נצר ואח'
ע"י ב"כ עוה"ד מלכה אנגלסמן

נגד

המשיבה

מועצה אזורית דרום השרון
ע"י ב"כ עוה"ד דרור אפשטיין**פסק דין**

1. ערעור על החלטת בית משפט השלום בנתניה, בשבתו כוועדת ערר לענייני ביוב, [ו"ע 285-08](#) [פורסם בבנו] (כב' השופטת יעל קלוגמן) מיום 8.1.13 (להלן: "וועדת הערר" או "הוועדה").

2. המערערים, תושבי ההרחבה במושב עדנים (להלן: "המעוררים" ו"המושב"), משיגים על דרישת היטל ביוב שהוצאה בשנת 2008 על ידי המשיבה, המועצה האזורית דרום השרון (להלן: "המשיבה" או "המועצה") מכוח חוק עזר לדרום השרון (ביוב) התשנ"ה-1995 (להלן: "חוק העזר") בנימוק כי נשאו במלוא תשלומי הביוב במסגרת דמי פיתוח שנדרשו לשלם בשנת 1997 ולאחר מכן, בשנת 1998, כאשר רכשו את המגרשים נושא הערעור בשטח ההרחבה.

רקע

3. שכונת ההרחבה במושב עדנים הוקמה על בסיס תכנית מתאר שאושרה בשנת 1996, בגדרה הוחלט להקים מערכת ביוב ציבורית חדשה, תחת בורות סופגים ששרתו את תושבי היישוב באותה עת (להלן: "שכונת ההרחבה" או "ההרחבה" או "השכונה").

4. במהלך השנים '96 – '97 שילמו תושבי ההרחבה לאגודה השיתופית של המושב דמי פיתוח בסכום של 30,000 דולר. עם סיום ביצוע עבודות התשתית בשכונה, בשנת 1998, התקבלו אישורים של החברה הכלכלית לפיתוח דרום השרון בע"מ והועד

- המקומי של מושב עדנים, בדבר סיומן, או אז, נדרשו תושביה לשלם סכום נוסף בגין דמי הפיתוח בסכום של 19,000 ₪.
5. עם פירעון התשלום הנוסף וסיום בניית בתי ההרחבה, קיבלו תושבי השכונה טופס 4, אשר נהוג לראותו כאישור אכלוס.
6. בחלוף עשר שנים ממועד סיום בניית שכונת ההרחבה ולאחר ששולמו מלוא דמי הפיתוח כנדרש – הוציאה המשיבה בשנת 2008 דרישת תשלום עבור היטל ביוב.
7. על דרישה זו השיגו המערערים בערר שהגישו לוועדת הערר בטענה כי בתיהם חוברו למערכת הביוב הציבורית עוד בשנת 1997 ומערכת זו משרתת אותם עד עצם היום. לשיטתם, לאורך עשר השנים שחלפו, הציגה כלפיהם המשיבה מצג לפיו מערכת הביוב שהוקמה בשכונה מהווה פתרון מלא וסופי לתשתית הביוב, עבודה שילמו בגדר דמי הפיתוח והתשלום הנוסף. על כן, דרישת החיוב של היטל הביוב מהווה כפל חיוב אשר מן הדין לבטלו.
8. לחילופין טענו המערערים, כי ההנחה שקיבלו מסכום ההיטל, בהתחשב בדמי הפיתוח ששילמו, בשיעור של 30% נמוכה ושיעורה הנכון צריך לעמוד על 85% מסכום ההיטל. כן, הוסיפו, כי הופלו לרעה אל מול בעלי הנחלות במושב, אשר המשיבה לא לקחה בחשבון בהטלת ההיטל עליהם, את שטחי המקרקעין המשמשים למגוריהם, המגיעים כדי 2 – 3 דונם אל מול בתי ההרחבה, ששטחם אינו עולה על 500 מ"ר. עוד טענו לאי תקינות תעריף ההיטל.
9. וועדת הערר דחתה את ערר המערערים והותירה את החלטות המשיבה על כנן. מכאן הערעור שבפניי.

החלטת ועדת הערר

10. ועדת הערר קבעה את הממצאים העובדתיים הבאים:
- הביב הציבורי הותקן בשטח שכונת ההרחבה בשנת 1997, עשר שנים טרם מועד הקמתו ביתר חלקי המושב וחובר לקו הולכה (ביב מאסף) ומתקן טיהור שפכים קיימים, של עיריית הוד השרון ועיריית כפר סבא.
 - הביב הציבורי בשכונת ההרחבה הוקם כ- "חלוץ" למערכת הביב הציבורי בכלל המושב עוד טרם תכנונם של "רכיבי המשך" – המאסף והמט"ש. החיבור

למט"ש הוד השרון וכפר סבא היה בבחינת "פתרון זמני" עד להקמת מערכת ביב מרכזית ביתר חלקי המושב וחיבורה לביב מאסף ומט"ש על פי תכנון שייעשה. תכנית המתאר של שכונת ההרחבה אושרה על יסוד תכנון עתידי שהתייחס לכלל היישוב, אשר יחובר לקווים מאספים ומט"ש.

- לפיכך וכחריג לכלל לפיו יש להשלים תחילה הקמת מערכת ביוב מרכזית ביישוב, טרם מתן היתרי בנייה וטופסי 4 – הוקמה שכונת ההרחבה ובה מערכת ביוב "זמנית", טרם שהושלמה ואושרה תכנית הביוב לכלל היישוב - הכול כדי שלא לעכב את בניית ההרחבה ואכלוסה. הועדה הבהירה כי הביב הציבורי בשכונת ההרחבה אינו עומד בפני עצמו, כתשתית נפרדת ומנותקת מכלל היישוב אלא מהווה חלק בלתי נפרד מתשתית הביב הציבורי במושב כפי שהוקמה 10 שנים לאחר מכן.
- מערכת הביוב הציבורית במושב, לרבות "רכיבי ההמשך" הוקמה מכוח חוק הביוב ומצויה באחריות הרשות המקומית, המשיבה, להבדיל מהוועד המקומי.
- אין יסוד ל"מזימה" שייחסו המערערים לוועד המושב, לנוכח חיובם בעלות הקמת מערכת הביוב הציבורית ביישוב.
- אין בין אגרות הביוב בהן חויבו המערערים לכיסוי הוצאות הובלת השפכים משכונתם למט"ש הוד השרון וכפר סבא, לבין היטל הביוב ולא כלום. האחרון מהווה תשלום הוני בגין הקמת רכיבי ביב מאסף ומט"ש.
- כבר בשנת 2003 הודיע גזבר המשיבה, מר אגוזי, לוועד המקומי של מושב עדנים על כוונת המשיבה לחבר את מושב עדנים למט"ש ניר אליהו, כפי שנעשה ביתר היישובים באזור. בשנת 2007 התגבשה תכנית לחיבור המושב, לרבות שכונת ההרחבה לביב של מושב ירקונה – אשר לא צלחה. כך או כך, התיעוד הרב שהוצג מלמד על "זמניות" חיבור שכונת ההרכבה למט"ש הוד השרון – כפר סבא, עד אשר ימצא פתרון כולל למערכת הביוב במושב.
- דמי הפיתוח ששילמו המערערים לאגודה כיסו את כלל תשתיות הפיתוח בשכונת ההרחבה ולא רק את הביב הציבורי. לפיכך, שיעור ההנחה שקיבלו המערערים נגזר מהעלות היחסית של עבודות הביוב בשכונת ההרחבה ביחס לכלל עלויות תשתית הביב הציבורי ביישוב והשיעור שנקבע להפחתה (30%) הוא ראוי והגון.

- כתב ההתחייבות עליו חתמו המערערים בשנת 1998 (נספח 11 להודעת הערעור) קובע כדלקמן:

"א. ידוע לי כי בהתאם לתכנית שד/3/91 תכנית הרחבה, מותנית בניית יחידות הדיור בשיכון בנים במושב עדנים בהתחברות לרשת הביוב המרכזית וכי קבלת היתרי בניה מותנית בהתקנתה בפועל של מערכת הביוב המרכזית וחיבורה למתקן האזורי.

ב. ידוע לי כי על פי תקנון התכנית לא אהיה זכאי לקבל ולא אקבל טופס 4 (חיבור המבנה לרשת החשמל) עד אשר תושלם התקנת מערכת הביוב המרכזית במושב עדנים ותחובר למתקן המרכזי.

ג. לא תהינה לי כל טענות ו/או דרישות ו/או תביעות כלפי הועדה המקומית לתכנון ולבניה דרום השרון ו/או כלפי המועצה האזורית דרום השרון ליתן לי טופס 4 ו/או לפעול בניגוד לאמור בכתב התחייבות זה, בטרם תושלם הקמת מערכת הביוב המרכזית במושב ובטרם תחובר למתקן המרכזי"

הוועדה קבעה כי אין לייחס משקל לכתב ההתחייבות בסוגיה שעמדה לפנייה להכרעה. משתמע מדבריה כי כל כולו נועד למנוע מהמערערים לבוא בטרוניה כלפי המשיבה, מקום בו לא יוענקו 'טופסי 4' בשל שיהוי בהקמת התקנת מערכת ביוב מרכזית במושב וחיבורה למט"ש. אין בו כדי ראייה לכך שבעת שטופסי 4 ניתנו בפועל, מערכת הביוב המרכזית עמדה על כנה כפי שטענו המערערים. הוכח, כי מערכת הביוב ביישוב הוקמה כעשר שנים לאחר מועד החתימה על כתב ההתחייבות, בשנת 2008.

- אין לקבל את טענת העוררים כי דמי הפיתוח מהווים "דמי השתתפות" כמשמעם בסעיף 27 לחוק הביוב, שכן זה נועד להסדיר את "קו התפר" שבין שיטת "דמי ההשתתפות" שהיו נהוגים טרם חקיקת חוק הביוב לבין היטל הביוב שהונהג על פי החוק.

- הסכם הפיתוח הוא הסכם בין העוררים לבין האגודה אשר לה שולמו דמי הפיתוח ולא למשיבה כפי שנטען, מה גם שהטענה כבושה וחסרת יסוד עובדתי.

- חיבור מערכת הביוב של היישוב למט"ש ניר אליהו בשנת 2008 אינו "הססת קווי ביוב קיימים", כנטען על ידי העוררים. ראה דברי הוועדה:

"...דברים אלה (סיכום ישיבה מיום 28.1.07 אצל המשיבה בעניין ניתוקו של מושב עדנים מהחיבור אל קו הביוב של הוד השרון ואל מט"ש הו"ש-כפר סבא, בגדרו צוינה כוונת המשיבה לנתק את המושב, בעתיד הקרוב, מחיבורו למערכת הביוב של הוד השרון ולחברו באמצעות קו סניקה חדש לביב גרביטציוני מתוכנן למערכת הביוב של מושב ירקונה – ו.מ) משלימים את

התמונה ומבהירים כי הניתוק של שכונת ההרחבה מהפתרון הזמני בוצע בד בבד עם התקנת מערכת הביוב הציבורי הכוללת במושב עדנים שכללה גם את הביוב הציבורי בשכונת ההרחבה ומערכת הביוב ביישוב כולו חוברה אל מט"ש ניר אליהו".

לפיכך, חייבה הוועדה את המערערים בתשלום היטל ביוב עבור רכיב הביוב הציבורי ביישוב כולו בניכוי 30% בגין דמי הפיתוח ששילמו.

- נדחתה הטענה לפיה העוררים הופלו לרעה לעומת בעלי הנחלות לנוכח שטחי הנחלות המיועדים למגורים, אשר גדולים פי כמה ממגרשי ההרחבה, לנוכח הגדרת "שטח קרקע באזור מבני מגורים" בסעיף 1 לחוק העזר, אשר מגבילה את שטח המגורים בנחלות ל – 500 מ"ר.

טענות המערערים

11. שגתה הוועדה כאשר דחתה את טענות המערערים, כי הקמת מערכת הביוב מומנה על ידם במלואה, במסגרת דמי הפיתוח ועל כן, אין הם חייבים בהיטל הביוב, המהווה כפל חיוב. לדידם, מערכת הביוב שהוקמה בשכונת ההרחבה הינה שלמה, אוטונומית וגמורה. זאת ועוד, המערערים נשאו לאורך השנים באגרות ביוב, אשר באמצעותן ניתן לשפר, לשדרג או לבצע חיבורים כאלו ואחרים של מערכת הביוב למט"ש.

12. חיובם של המערערים בהשלמת דמי הפיתוח, בפעימה השנייה בשנת 1998, בסכום של 19,000 ₪ מהווה תשלום סופי ואחרון.

13. על פי תכניות המתאר, היתרי הבניה הוצאו לאחר שהושלמה מערכת הביוב כדבעי. חזקה על המשיבה כי אישרה את ההיתרים בתום מילוי התנאים, לרבות עבודות התשתית הכרוכות בהקמת מערכת ביוב מרכזית וחיבורה למתקן טיפול אזורי.

14. כתב ההתחייבות ותכנית המתאר מלמדים על השלמת הקמת מערכת הביוב בשכונה. כך אף העובדה שהתקבלו טופסי 4 והתאפשר אכלוס הבתים.

15. שגתה הוועדה בקבלה את טענת ה"פתרון הזמני" מטעם המשיבה. הפתרון דאז היה פתרון קבע, אשר שנים לאחר מכן שונה על ידי המשיבה, אשר בחרה לחבר את המושב למט"ש ניר אליהו, או אז, ועד המושב נקט עמדה מסיבותיו, להסיט גם את פתרון הקצה במערכת הביוב שבשכונת ההרחבה למט"ש ניר אליהו, זאת על אף הפתרון המלא שנמצא עם הקמתה. זאת ועוד, לא הוכחה "זמניות" פתרון הביוב בשכונת ההרחבה, כפי

- שקבעה הוועדה. אין ראייה לכך שהמשיבה או מי מטעמה יידע את המערערים אודות ה"זמניות" הנטענת של תשתית הביוב. נהפוך הוא, מר אגוזי העיד כי לא זכור לו ששוגר מכתב בנושא לתושבי ההרחבה ומהמסמכים שהוצגו עולה, כי מלכתחילה בקשה המשיבה להיאחז בחיבור שכונת ההרחבה למט"ש הוד השרון כפתרון קבע.
16. אף אם החיבור למט"ש הוד השרון היה פתרון ביניים, כשיטת המשיבה, הרי שהוא היה ידוע למשיבה בעת שגבתה את דמי הפיתוח, בפעימה השנייה ולכך נועדו. לפיכך, קביעת הוועדה לפיה התשלום בפעימה השנייה היה חלקי – שגויה. כך או כך, לנוכח גובה תשלומי הפיתוח שנגבו בפועל, אין המשיבה זכאית לגבות את היטל ביוב מתושבי ההרחבה.
17. החלטת המשיבה להסיט את קו הביוב למט"ש ניר אליהו, לאחר שנים רבות בהן היה מחובר לתשתית מלאה ומתפקדת, אינה מצביעה על "זמניות" מערכת הביוב שהוקמה בהרחבה.
18. שגתה הוועדה כאשר קבעה, כי למשיבה סמכות בדין להטיל הביוב על המערערים, בהעדר עילה להטלתו. לחילופין, אף אם היתה רשאית לעשות כן, הרי שסכום החיוב "נבלע" בדמי הפיתוח ששולמו, אשר עולים על שיעור היטל הביוב על פי חוקי העזר.
19. לחילופי חילופין, על המשיבה להסתפק בחיוב שלא יעלה על שיעור של 15% בהתאם להוראת סעיף 7א' לחוק העזר לדרום השרון (ביוב) התשנ"ה 1995.
20. לא הוכחה הקמתה של תשתית בזיקה לשכונת ההרחבה שמקימה עילה לחיוב בהיטל. לפיכך, אין המשיבה רשאית ליהנות מ"חזקת התקינות".
21. שגתה הוועדה בקביעתה, כי כספי הפיתוח שולמו לאגודה ולא למשיבה – קביעה שאינה מתיישבת עם הראיות שהונחו בפניה. הוכח, שהמשיבה היתה מעורבת בתכנון ובפיקוח של תשתית ההרחבה.
- תגובת המשיבה**
22. החלטת ועדת הערר נשענת על ראיות מוצקות, נימוקיה סבירים והיא נגזרת מהפולוגות המוסכמות שהונחו מטעם הצדדים. המערערים לא הצביעו על טעויות מהותיות שנפלו בהחלטה, המצדיקות התערבות בית משפט זה.

23. הוועדה קיבלה את גרסת המשיבה, כי מערכת הביוב בשכונת ההרחבה הוקמה כפתרון זמני, עד להקמת מערכת ביוב מרכזית ביישוב, כפי שהעיד עליה גזבר המשיבה ועדותו נתמכה במסמכים שהציג בפני הוועדה (הפנייה לנספחים 17, 18, 19 ו- 36 למוצגי המשיבה). יתירה מזאת, הוכח כי עיריית הוד השרון וכפר סבא לא נתנו את הסכמתן לחיבור קבע של יישובי המשיבה למט"ש שבשליטתן וממילא, לא שולמו להן סכומים הוניים, להבדיל מאגרות בגין השימוש הזמני (נספחים 9 – 17 למוצגי המשיבה). לא זו אף זו, בכוונת עיריית הוד השרון להשבית את קו הביוב הישן בבעלותה שעובר בסמוך להרחבה וממילא נשמט היסוד להפיכתו לפתרון קבע.
24. הגם שנמצא לשכונת ההרחבה פתרון זמני בדמות החיבור לקו הביוב הישן ודרכו למט"ש הוד השרון- כפר סבא, הרי שהשכונה מהווה חלק בלתי נפרד מתשתיות הביוב של הישוב כולו, אשר מלכתחילה תוכנן להתחבר למערכת משלימה שעתידה היתה לקום ולהתחבר, כמקשה אחת, לתשתית ביוב המאסף, בואכה מט"ש ניר אליהו. הדבר עולה מתכתובות שצורפו לסיכומי המשיבה בפני הוועדה (נספחים 37,38 לתיק מוצגי המשיבה).
25. אין מחלוקת שהמערערים מימנו את תשתית הביוב הפנימית בהרחבה במסגרת תשלום דמי הפיתוח ומהטעם הזה, הם זכו להנחה מהיטל הביוב, בגובה החלק היחסי של עלויות המערכת המקומית, בשיעור של 30%.
26. תשלום דמי הפיתוח אינו מהווה "דמי השתתפות" שכן אלו שולמו לאגודה ולא למשיבה ובכל מקרה, אין הם תחליף ל"היטל", בהיותם מממנים תשתית ספציפית ובדיעבד (לאחר הקמתה) בעוד שההיטל מכוון למימון כלל העלויות הרלבנטיות, לרבות עלויות עתידיות.
27. למערערים ניתנה אפשרות להביא עדויות ו/או ראיות להוכחת גובה הזיכוי להם הם זכאים אולם הם בחרו שלא לעשות כן. זאת ועוד, התחשיב שצרפו לתיק המוצגים אינו מעוגן בחוקי העזר, הוא שונה מהתחשיב שצרף לסיכומיהם בפני הוועדה ועל כן, מבוקש להתעלם הימנו.
28. כך או כך, דמי הפיתוח לא נועדו, אף לא כיסו, את עלות הקמת המאסף והטיהור ועל כן, אין יסוד לטענה כי המערערים מימנו את הקמת תשתית הביוב במלואה. לפיכך, טעו המערערים בסברתם כי עם השלמת עבודות הפיתוח בהרחבה הם לא יידרשו בעתיד לשלם עבור מערכת הביוב הכוללת של היישוב.

29. עבודות הפיתוח בהרחבה לא בוצעו על ידי המשיבה וחרף זאת, היא נהגה בהגינות יתרה כלפי המערערים כאשר הפחיתה מסכום ההיטל את שיעור ההנחה של 30%.
30. ביחס לטענת האפליה – גזבר המשיבה הבהיר כי 500 מ"ר הוא שטח קרקע סביר המשויך למבנה מגורים, בין בנחלה ובין בהרחבה. נתון זה אושר על ידי משרד הפנים, ללמדך כי הינו סביר, מה גם שהגדרת שטח למבנה מגורים עד ל – 500 מ"ר מעוגנת בחוק העזר.

דין והכרעה

31. אלו הסוגיות המרכזיות העומדות ביסוד הערעור:
- האם באמצעות תשלום דמי הפיתוח, מימנו המערערים הקמתה של מערכת ביוב מלאה, אוטונומית וגמורה בשכונת ההרחבה, באופן שנותקה הזיקה להקמת מערכת ביוב מרכזית ביתר חלקי היישוב, או שמא יש לראות בהקמת מערכת הביוב בשכונה משום "פתרון זמני" כפי שקבעה הועדה?
 - האם קמה עילה מכוח הדין להטלת היטל ביוב על המערערים?
 - מהו שיעור ההנחה שיש לזכות את המערערים מהיטל הביוב.

כללי

32. מסקנות הועדה נשענות על ראיות שהוצגו בפניה וכן, על עדותו של גזבר המשיבה, אשר אומצה על ידה בהיותה מהימנה. כידוע, ערכאת ערעור אינה נוהגת להתערב בממצאים עובדתיים של ערכאה דיונית, אלא במקרים חריגים. להשקפתי, המקרה דן אינו נכנס בגדר אותם חריגים.
33. בהחלטה ארוכה ומנומקת פירטה הועדה את שיקוליה והתייחסה לכל טענות המערערים. על פניה, לא נפלה טעות בהחלטה, אשר מתיישבת עם העובדות ועולה בקנה אחד עם הוראות החוק. לפיכך, אין להתערב בה.
34. האם הוקמה בשכונת ההרחבה מערכת ביוב שלמה ואוטונומית?

35. אין מחלוקת בדבר הקמתו של ביב ציבורי בשכונת ההרחבה. הועדה קבעה ובצדק, כי המערערים לא מימנו הקמתם של קו מאסוף ומט"ש, שהרי אלו היו קיימים ונמצאו בסמוך לשכונת ההרחבה.
36. הועדה קבעה כממצא, כי איש לא שילם עבור חיבור שכונת ההרחבה למט"ש הוד השרון – כפר סבא, בין היתר, בשל סירובן של עיריות הוד השרון וכפר סבא לחיבור של קבע, לנוכח תכניותיהן ביחס למט"ש המדובר.
37. בדין קבעה אפוא הועדה כי מערכת הביוב בשכונת ההרחבה הוקמה כפתרון זמני, עד אשר יימצא פתרון קבע ליישוב כולו. אין בחלוף השנים, ממועד הקמת מערכת הביוב בשכונת ההרחבה ועד להקמתה של מערכת ביוב בכלל היישוב, כדי לגרוע מ"זמניות" הפתרון.
38. החלטת הועדה בדבר קיומן של תכניות ביחס למערכת ביוב מרכזית ביישוב כולו נסמכת על מסמכים שהוצגו בפניה וכן, על עדות הגזבר. על יסוד אלו, קבעה הועדה כממצא עובדתי, כי המערערים ידעו זה מכבר ולאורך כל השנים על התוכניות הללו. אין להתערב בממצא זה.
39. צדקה הועדה במסקנתה, כי אין במסמך ההתחייבות אשר נחתם על ידי המערערים עוד בשנת 1998, כדי לבסס את טיעוניהם בדבר הקמתה של מערכת ביוב אוטונומית בשכונת ההרחבה. כתב ההתחייבות מתייחס, כאמור, למערכת הביוב המרכזית בכלל היישוב - ראה סעיף ב' לכתב ההתחייבות "עד אשר תושלם התקנת מערכת הביוב המרכזית במושב עדנים ותחובר למתקן המרכזי" וסעיף ג': "בטרם תושלם הקמת מערכת הביוב המרכזית במושב ובטרם תחובר למתקן המרכזי" (הדגש לא במקור – ו.מ.).
40. כתב ההתחייבות נחתם בשנת 1998 ונועד לגונן על המשיבה מפני טענות אפשריות של המערערים בגין עיכובים במתן היתרי בנייה או טפסי 4 עקב אי השלמת מערכת ביוב מרכזית ביישוב. בדיעבד, החליטה המשיבה להעניק לתושבי ההרחבה היתרי בנייה ולאחר מכן, טפסי 4, חרף העובדה שמערכת הביוב המרכזית בכלל היישוב טרם הוקמה. לפיכך, אין באמור בכתב ההתחייבות כדי ללמד על העובדות כפי שאירעו ובוודאי שאין בו כדי לשמוט את היסוד לחיובם בתשלום היטל הביוב.
41. החלטת המשיבה לנתק את שכונת ההרחבה ממט"ש הוד השרון – כפר סבא ולחברה למט"ש ניר אליהו ביחד עם כלל היישוב, הינה החלטה מנהלית המצויה בסמכותה של

הרשות. הנימוקים שעמדו ביסוד החלטה זו הוצגו בפני הועדה והתקבלו על ידה ובצדק. מדובר בשיקולים מקצועיים ועניינים שאין להתערב בהם.

האם קמה עילה מכוח הדין להטלת היטל ביוב על המערערים?

42. הוועדה החליטה ובצדק, כי חיבור שכונת ההרחבה למט"ש ניר אליהו אינו מהווה "הססת קווי ביוב קיימים", כנטען על ידי המערערים, אלא הקמת קו איסוף לשם חיבור השכונה למט"ש ניר אליהו. רכיבים אלו, קו איסוף וחיבור למט"ש כשלעצמם מהווים שלבים בהקמת מערכת הביוב המרכזית ומקימים עילה להטלת היטל ביוב.

גובה ההפחתה

43. הועדה אימצה תחשיב שהוצג בפניה על ידי המשיבה, ממנו עולה כי עלות הביוב הציבורי אשר המערערים מימנו בשכונתם עומד על שיעור של 30% מגובה היטל הביוב. לא הוצג תחשיב נגדי על ידי המערערים. הממצא עובדתי ואין להתערב בו.

44. הוועדה דחתה בדין את טיעוני המערערים בדבר החלת סעיף 7 א' לחוק העזר על עניינם. קביעתה, לפיה אין להחיל על המקרה הנדון הוראת חוק אשר לא היתה תקפה במועד האירוע מקובלת עלי. אף לגופו של עניין, לא הוכחו העובדות המבססות עילה לקבלת ההנחה הקבועה בסעיף 7א' לחוק העזר, שמעניק לבעל נכס פטור מהיטל ביוב בשיעור של 85%, מקום בו הלה הקים בעצמו את מערכת הביוב. אין זה המקרה שלפנינו שהרי המערערים לא הקימו באורח עצמאי את מערכת הביוב.

סוף דבר

45. אשר על כן, לאור כל האמור לעיל, הערעור נדחה על כל חלקיו.

המערערים ישלמו למשיבה הוצאות הערעור בסכום כולל של 20,000 ₪. סכום זה יישא הפרשי הצמדה וריבית מהיום ועד למועד התשלום בפועל.

המזכירות תשלח העתק פסק הדין בדואר רשום לב"כ הצדדים.

ניתן היום, י' כסלו תשע"ד, 13 נובמבר 2013, בהעדר הצדדים.

ורדה מרוז 54678313
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)